

INGRID OONINCX

botzing

DE CRIME COMPAGNIE

I

Dit is het moment van de waarheid. Binnenkort zal ik weten of ik eindelijk de verlossing zal voelen waar ik zo naar verlang. Mijn handen trillen. Door de stof van mijn jaszak heen voel ik de ijzige kou van het staal.

Ik weet hoe het zal verlopen. Eerst sperren de ogen open, dan gaat het angstzweet vloeien en begint het aanhoudende gesmeek. Tot zover niets bijzonders.

Maar dan komt mijn verrassing.

En pas dan zal het overdonderende besef doordringen, waarna al snel de herkenning en de acceptatie zullen volgen. Daaruit zal ik de meeste bevrediging halen.

De punt van het vlijmscherpe mes zal de huid raken, het vlees openrijten en zich een weg banen naar de kwetsbare organen.

Een steek in het hart zou een voltreffer zijn, maar is moeilijk. Ik kan geen risico nemen. Zekerder is het om de keel in

een strakke haal open te snijden of het mes in de buik te boren en dan in een korte ruk het vlees naar boven toe open te scheuren.

Het verbaast me dat ik op dit moment nog twijfel over de methode. Ik heb zo lang de tijd gehad om hierover na te denken.

Als het zover is, zal ik weten wat te doen.

Ik bel aan met een glimlach op mijn lippen.

Een jaar eerder...

2

Ewoud

Als Ewoud zijn lange benen strekt, voelt hij een venijnig tikje ter hoogte van zijn knie. Hij kijkt op en ziet een boze bejaarde dame met haar wandelstok snibbig haar beenruimte terug-eisen. Geërgerd fronst hij zijn wenkbrauwen en kijkt weer naar buiten. De brede trottoirs zijn gevuld met winkelende mensen: gezinnen, groepjes opgeschoten pubers, blonde vrouwen met veel sieraden en grote tassen. De bel van de tram klingelt. Schokkerig rijdt het voertuig verder, Ewouds lange, magere lijf beweegt traag mee in de cadans. Hij is moe. Als hij het juist heeft, telde vannacht slechts twee uur van de kwaliteitsslaap die je hersencellen de kans geeft de boel daarboven weer netjes te ordenen. De rest van de nacht was gevuld met warrige dromen en wanhopig naar de wekker staren.

De bejaarde dame tegenover hem staat op en verlaat de tram. Bij de volgende halte moet hij er zelf ook uit. Een snelle blik leert hem dat iemand de stopknop al ingeduwd heeft.

Moeizaam trekt hij zijn lichaam omhoog aan een van de beugels en als de tram stilstaat, stapt hij uit. In de verte kan hij de kapperszaak van zijn oude vriend al zien. André zal ervan opkijken dat hij weer eens langskomt.

Wanneer hij door de ruiten van de herenkapperszaak tuurt, ziet hij André al staan, zoals altijd lachend en druk in de weer met zijn schaar. Ewoud vermoedt dat de gezette, kleine man al lang de pensioengerechtigde leeftijd bereikt heeft, maar nog helemaal geen zin heeft om te stoppen met werken. Hij houdt te veel van de praatjes en grapjes met zijn trouwe, gemêleerde klantenkring, van bouwvakkers tot directeuren. De zaak is een echt mannenbolwerk. Een van die weinige plekken waar nog gerookt mag worden, waar vieze moppen nog kunnen en het belangrijkste: waar niet geoordeeld wordt.

‘Ewoud, wat leuk dat je weer eens langskomt.’

Grijnzend loopt Ewoud op de kapper af, omhelst hem en geeft hem wat onhandige klopjes op zijn rug. ‘Ik kom me een beetje op laten knappen.’ André kijkt hem vorsend aan. ‘Knippen, scheren, wenkbrauwen, neus?’ Ewoud knikt en gaat in de kappersstoel zitten die André hem aanwijst. In één soepele beweging slaat hij een grote witte mantel om Ewoud heen.

Wanneer Ewouds blonde krullen gewassen zijn en hij weer rechtop voor de spiegel zit, steekt André van wal over zijn favoriete gespreksonderwerpen: politiek en voetbal. Ewoud hoeft alleen maar te luisteren en af en toe instemmend te knikken. Intussen constateert hij dat zijn spiegelbeeld erop

voortgaat. Het is dat de diepe kringen onder zijn ogen niet weg te krijgen zijn, maar anders zou hij best weer een beetje lijken op de man die hij ooit was.

Hij slaat zijn ogen neer.

‘Is het morgen weer zover?’ vraagt André als hij Ewoud uitlaat. Ewoud steekt een sigaret op en knikt.

‘Maak er maar een heel mooie dag van!’

‘Ik ga mijn best doen,’ antwoordt Ewoud grijnzend, terwijl hij twijfelt welke kant hij op zal gaan. Het café naast Andrés zaak lonkt, maar hij weet zich te beheersen. De volgende stop vandaag wordt een kledingzaak. Hij heeft al berekend dat hij vijftig euro kan besteden aan een nieuwe broek en nette blouse. Veel te weinig natuurlijk. Ooit gaf hij dat bedrag uit aan een stropdas, maar nu liggen de zaken anders. Een kwartiertje later verlaat hij een winkel met een vrolijk gekleurd T-shirt met opdruk en een donkerblauwe corduroy broek.

In de tram terug naar huis denkt hij aan morgen. Als alles volgens plan verloopt, brengt zijn ex-vrouw hun dochter om drie uur en haalt ze haar om vijf uur weer op. Twee lange uren met Anouk. Hij wil ze optimaal benutten. Eerst een ijsje eten en daarna naar de speeltuin in het stadspark. Dat aanbod moet verleidelijk genoeg zijn.

Thuis in zijn karig ingerichte vooroorlogse rijtjeswoning zet Ewoud de televisie aan, schopt zijn schoenen uit en kijkt ongeïnteresseerd naar een jeugdserie die in zijn jonge jaren heel populair was. Tijdens de aanvangstune van het journaal zapt hij verder en blijft hangen bij een quiz met zogenaamde

BN'ers van wie de namen en gezichten hem niets zeggen. Hij pakt twee flesjes bier en een zak chips uit de kelder en blaast een tijdje kringetjes sigarettenrook de lucht in. Ze lukken best aardig. Niet veel later vallen zijn ogen dicht.

Een enorm lawaai schrikt hem op. Ewoud probeert zijn getergde oren te sluiten voor de herrie, maar zijn rechterarm blijft bewegingloos naast hem op de bank liggen, alsof hij geen deel is van zijn lichaam. Paniekerig graait Ewoud naar zijn lamme arm en schudt ermee. Met hevige tintelingen komt de bloedsomloop weer op gang. Rillerig gaat hij recht op zitten. Waar is hij eigenlijk wakker van geschrokken? Hij weet het meteen al. Natuurlijk weer zo'n klotevliegtuig. Soms klinkt het gedonder zo hard dat het lijkt alsof het toestel zijn huis binnenvliegt. Op de klok is het vijf uur. Hij spitst zijn oren. Het is weer stil, op het geluid van passerend verkeer na. In zijn studententijd woonde hij direct naast het spoor. Iedereen die op bezoek kwam, vroeg zich af hoe hij in godsnaam die herrie kon verdragen, maar hij was er zo aan gewend geraakt dat hij het niet eens meer hoorde. Wonen onder een aanvliegroute van een luchthaven blijkt toch anders te zijn. Het geluid van een laag overkomend vliegtuig gaat hem nog iedere keer door merg en been, het is zoveel overheersender dan de rustige cadans van een passerende trein.

Kreunend staat Ewoud op en rekt zich uit. Zijn rug doet pijn. Waarom valt hij verdorie toch altijd op de bank in slaap? In het kleine badkamertje op de eerste verdieping slikt

hij twee pijnstillers. Vermoeid laat hij zich zakken op het matras op de grond in zijn slaapkamer en trekt het dekbed rillend op tot onder zijn kin. Een zure zweetvoetenlucht dringt zijn neusgaten binnen. Hij keert het dekbed en sluit zijn branderige ogen. Het is belangrijk om nog een paar uurtjes slaap te pakken.

Na het douchen en een gevulde koek, een glas melk en veel zwarte koffie als ontbijt, weet Ewoud niet wat hij moet doen. Doelloos drentelt hij door zijn kleine woning. Hij overweegt even naar de wasserette te gaan, maar verwerpt dat idee door het deprimerende vooruitzicht van het hypnotiserende gedraai van de kolossen in de kale tl-verlichte ruimte. Hij kan toch wel wat beters doen met zijn tijd? Zenuwachtig controleert hij zijn uiterlijk in de spiegel: het gekleurde T-shirt oogt goedkoop en de nieuwe broek slobbert om zijn magere benen. Ondanks zijn goed geknipte kapsel ziet hij er beroerd uit. Hij kan zich nu de blik van Fleur al voorstellen als ze hem ziet: spottend, misprijzend, arrogant. Deze keer mag hij niet boos worden. De vorige keer zei Fleur dat ze haar dochter nooit meer aan zo'n agressieveling zou toevertrouwen. Uit frustratie over die gemene opmerking gaf hij een schop tegen een vuilnisemmer. De angst die hij toen in Anouks ogen zag, trof hem diep. Hoe kon ze op die manier naar haar vader kijken? Waar is het misgegaan? Eigenlijk weet hij het antwoord wel. Zijn ex is vierentwintig uur per dag bezig met het verkopen van leugens over hem. Het is een wonder dat zijn dochter hem überhaupt nog wil zien.

Het geluid van de telefoon doet hem opschrikken. Met bevende handen neemt hij op. Hij hoort een mannenstem. De details ontgaan hem, maar de boodschap is duidelijk. De advocaat van Fleur deelt hem mee dat de omgangsregeling voorlopig is ingetrokken.

3

Lisa

‘Mevrouw Van Ostade! Kan ik u even spreken?’ Lisa kijkt op en ziet dat de schooljuf van Franka met rood aangelopen gezicht en driftige, kleine pasjes op haar afkomt.

‘Natuurlijk. Zegt u het maar,’ antwoordt ze vriendelijk wanneer de juf puffend voor haar staat.

‘Franka heeft hoofdluis.’

Lisa’s glimlach bevriest op haar lippen. ‘Wat zegt u daar? Dat is onmogelijk. Ik zie haar nooit krabben.’

‘Toch is het zo. De luizenmoeder heeft haar ertussenuit gepikt bij de controle. Ze had er zeker een stuk of tien.’ De juf kijkt Lisa beschuldigend aan. ‘Ik zal alle kinderen morgen een briefje mee naar huis moeten geven, want we moeten natuurlijk koste wat kost voorkomen dat de hele klas besmet wordt. Ik neem aan dat u vandaag nog maatregelen treft?’

Lisa denkt na. Hoofdluis. Hoe moet ze die uitroeien?

‘Weet u wat u moet doen?’ vraagt de juf.

Lisa heeft het gevoel dat ze iets triomfantelijks in de stem van de juf hoort. ‘Ik neem aan dat u me dat nu precies gaat uitleggen,’ antwoordt ze kalm.

De wangen van de juf kleuren nog dieper rood dan ze al waren. ‘U moet Franka’s haren behandelen met een speciale antiluzenshampoo en minstens twee weken dagelijks controleren. Daarnaast moet u alle kleding, het beddengoed en de knuffels op hoge temperatuur wassen. En vergeet uzelf en uw andere kinderen niet.’

Lisa onderdrukt een gefrustreerde kreun. Dit komt wel heel slecht uit, nu hulp Jasja op vakantie is. Ze krabt achter haar oor. De juf kijkt haar veelbetekenend aan.

‘Ik zal ervoor zorgen,’ zegt ze en zonder de schooljuf nog een blik waardig te gunnen, pakt ze Franka bij de hand en wandelt naar de gloednieuwe Audi die ze pal voor de school geparkeerd heeft. Ze opent het portier zodat haar dochter kan instappen en wacht op Henry, haar middelste kind. Als Henry over het schoolplein naar haar toe komt rennen, klaart ze weer een beetje op. Hij is het laatste halfjaar hard gegroeid. Zijn stevige kinderarmpjes en -beentjes zijn veranderd in onhandige, broodmagere staken waar hij soms amper controle over lijkt te hebben. Ze zwiepen alle kanten op. Zijn aandoenlijke geworstel met zijn nieuwe lichaam vertedert Lisa. Het liefst zou ze hem een stevige knuffel geven en vertellen dat alles heus wel goed komt met dat gekke lijf, maar van knuffelen moet hij niets meer hebben. Ze begroet haar zoon met een glimlach.

Lisa start de motor. Met een tussenstop bij de drogist rijden ze naar de verbouwde boerderij waar ze nu zo’n tien jaar

wonen. Na de geboorte van hun eerste zoon Harald was Lisa tot de conclusie gekomen dat het beter zou zijn haar kind op te voeden op het rustige en overzichtelijke platteland. Toen Henry zich aandiende, vonden ze deze prachtige boerderij met rieten dak een paar kilometer buiten de bebouwde kom van een dorp met een paar duizend inwoners. Ze was onmiddellijk verliefd. Het verbouwen met hulp van een bevriende architect duurde veel langer dan gepland, maar daarna hadden ze dan ook echt een droomhuis met een enorme tuin, zwembad en meer dan genoeg ruimte voor hun gezin dat, na de komst van Franka, uit vijf personen bestond. Zes eigenlijk, als je Jasja, de inwonende huishoudster, meetelde.

Lisa is tot de conclusie gekomen dat het dorpsleven haar goedgeeft. Af en toe maakt ze een praatje in de dorpswinkel of op het schoolplein, maar echte vrienden heeft ze er niet bij gekregen. Dat vindt ze niet erg. Ze geniet van de rust, tuint, gaat hardlopen in de bossen en vindt het heerlijk dat niemand lijkt te weten wie ze is. De zeldzame keren dat een van de dorpsbewoners haar vraagt wat voor werk ze doet, denken ze vermoedelijk dat ze stewardess is als ze antwoordt dat ze bij NLM werkt.

Een paar vette luizen verschijnen wanneer ze de pas gekochte luizenkam door Franka's fijne, blonde haren trekt. Achter Franka's oren ontdekt Lisa geïrriteerde rode vlekken.

'Meisje, je moet toch vreselijke jeuk hebben. Waarom heb je niets gezegd?'

Franka kijkt haar onbewogen aan en haalt haar schouders op.

Hoofdschuddend knijpt Lisa in het flesje met sterk geurende luizenshampoo en verspreidt het over haar dochters haren. ‘Henry, kom eens naar boven, dan doe ik jouw haar ook even,’ roept ze naar beneden als ze klaar is, maar ze krijgt geen antwoord. Waarschijnlijk is hij al weer naar buiten. Het kind is geboren en getogen op het platteland en hangt het liefst hele dagen in de bossen rond. Dat komt later wel, denkt Lisa, en ze loopt naar Franka’s kamer om de was te verzamelen.

Beneden hoort ze het autobusje dat haar oudste zoon Harald thuis komt brengen. Een paniekgevoel schiet door haar heen. Hoe moet ze hem vertellen over de ongewenste bezoekers? Altijd eerst een koekje en een kopje thee als hij thuiskomt van de opvang, had Jasja haar kort voor haar vertrek ingeprent. Ze haast zich naar beneden. In het voorbijgaan valt haar oog op de volle aktetas in de hal. De belangrijke bespreking voor morgen moet nog voorbereid worden en Wim zou vanavond pas laat thuiskomen van het onderwijscongres. Ze vloekt zacht. Dat wordt weer nachtwerk. Lisa opent de deur. Haar zoon stapt binnen, zijn blik gericht op het spelcomputertje in zijn handen.

‘Hallo Harald,’ zegt Lisa.

‘Waar is Jasja?’ vraagt Harald zonder op te kijken.

‘Jasja is op vakantie. Net als gisteren. Mama is nu thuis voor jou.’ Lisa houdt haar adem in. Harald verstijft. ‘Ik heb thee en een koekje voor je,’ reageert Lisa snel. ‘Ga je mee naar de keuken?’ Lisa steekt haar hand naar hem uit. Harald negeert die en loopt naar de keuken.